

principem. Nam vehementissimis illum invadens correptionibus, quidquid animo pro justitia concitato se obtulit, liberet, & constanter effabatur, illumque durissimis verberum plagis afflicto non aliter ac de coronatum incedere consensit, quam prius manibus suis triginta tres argenti libras in pauperes expendisset. Neg abnuvit Imperator, sed cuncta eo ordine, quo dicta sunt, superius iudicis respectu & passus est, & fecit: sicque demum more suo indutus processit. Miranda sane constantia præfuit, nec minus laudanda humilitas Principis: porrò in utroque timoris Dei imitanda perfectio.

Nec tacite prætereundum est, quod de disciplina Annoni cælitus inflata ob negligentiam quamdam prodidit ille ipse scriptor, qui res gestas S. Annonis litteris consignavit: nam trecenti sexaginta milites ex Mauritania pro fide Christi trucidati negligentius colebantur Colonia in templo S. Geronis, & sociorum, eo quod australi latere templi, suæ memoriz cryptam fatis humilem, & paucorum receptioni propter angustias habilem obtinentes, ex accessu rariori per ætatem successiones & memoria penè sublata essent. Quæ negligentia multis incrementis annis, sic & Annonis durabat temporibus, donec nocte quadam eo quiescente, revelationis hujusmodi salutari correptus est verberibus. Sublatus in excessum mentis, eorumdem Christi Martyrum, SS. scilicet Maurorum, multitudinem, cum magna luminis gloria, velut ad Concilium uno in loco congregari videbat, in quos cum mirantibus defixis oculis, quem visio ipsa finem esset habitura, summa sustineret expectatione, raptus continuo, locum, qui congregata multitudinis mediis erat, ut examinandus acceperit, tortius aspectibus in eam cunctis respicientibus. Cumque discusso subtilis ageretur, vel operum illius, vel meritum, ab illa sancta concione magnarum querimoniarum generalis clamor exortus est, conquerentibus eis, antecessorum ejus incuria, sic tanti temporis contemptum pertulisse, nec ullius venerationis cultum a concubibus urbis sue catenus accepisse: in hoc se amplius promoveri, quod qualitercunque a superioribus Episcopis erga ipsos actum sit, ejus, de quo spes melioris studii habebatur, non minor in eos neglectus existeret. Post hæc SS. interpellationes, ubi per increpationem distinctè requisitus est, quæ temeritate tot veritatis testes in tanta vilitate habuisset, non invento excusationis loco, cunctorum sententia justum ultionis flagellum subire iustus est. Itaque veste spoliatus, verberibus graviter attritus est, suspensus autem, & omnis emendationis ratione suppliciter in tormentis, ut parceretur, laborans, hac eadem conditione tandem dimissus, a somno gravissimum, magno pavore ætatis, evigilavit, ita tremens, & totius corporis habitu ita se gerens, quasi sub flagellis etiamnum palparet. Mox in se reversus, intelligentiam somni non aliunde, sed ex illatis plagis in ipso corpore sensibiliter habens, necessario placandos dixit: quibus iratis tanta acerbitatis animus inest, fatique metumendum, ne denuò concitatis, non ut ante, aliqua respirandi copia sibi concederetur, &c. Itaque mox de Martyrum reliquis splendidiore ædificio, & tumulo exornandis feriam curam suscipit.

Hæc Annoni a superioribus dormienti in cæca disciplina revocata mihi in memoriam aliam non absimilem, quam S. Hieronymus subitit infomnis quidem, sed ita, ut vigilans vestigia plagarum non sine doloris sensu circumferret, de qua ipse hæc inter cætera viventis fateor habuisse me scapulas, & plagas sensisse post mortem. *Epist. 22. ad Eustoch.*

Archiepiscopo, & Regi jungamus alium Archiepiscopum. Is est Laurentius Præfuit Dublinitis, de quo in ejus vita hæc referuntur, *cap. 13. tom. 6. Surtii.* Cum non ignotaret illud Ecclesiasticum, Servum inclinam operationes assidue, carnem suam vigilis, & jejuniis excruciatam, & asperitate cilicii exaratum, reducto paululum cilicio, verberibus exponere, terque ad minus in die se virgis cædi volebat ab aliquo familiari, qui tacete nosset: excutiebatur per confessionem, adjunctis virgarum scopis, si quid ejus sanctæ animæ pedibus mundani pulveris adhæsisset: Etsi autem in ejusmodi virgarum castigationibus, & orationibus carnis coereret malitiam: attamen in omnibus discretionis moderamen adhibebat, nec sine judicio flagellabat carnem, propter dictum illud Sapientis: Si non obedierit servus, curva illum compecebis: verum sine judicio nihil facias grave. Nam Apostolus ad perfectam mortificationem nos invitans, cum præmississet: Obsecro vos per misericordiam Dei, ut exhibeatis corpora vestra hostiam viventem, sanctam, Deo placentem, subiecit, Ra-

tionabile obsequium vestrum, videlicet secundum Ethnicum, ut ne quid nimis.

Ex quia de cilicio ejus hic fit mentio, non abs re erit commemorare, cujusmodi hæc vestis fuerit. Ita ergo his, qui vitam Laurentii stola glorie, *cap. 12. Mox,* ut indutus est beatus Laurentius stola glorie, etiam vasis Virtutis expetit coronari. Circumcinctus ergo de zona justicie circum pedes, & femoralia, & humerale sibi imponens,unicam altærat totam cilicium non tantum induens, sed cam affuens, cujus cilicii asperitate, & vermium multitudine succrescente, perforabatur caro sancti Pontificis: ut ex interiori ardore spiritus, flamma exteriori resulante, ipsa caro, velut in fixorio coqueretur, sicque clavum elavo retundens, punctiones punctioribus reprimens proprium corpusculum exarabat: extrâ, hoc est, ex carne primo maledictis supposita, spinas, & tribulos eliminare contendens: ut sic accrvum frugum posset sibi cumulare in posterum.

De S. Thoma Archiepiscopo Cantuariensi, & Martyre hæc Auctor, qui res ab illo gestas litteris commendavit, *apud Surtium tom. 6.* Gulam domabat victu tenui, illicitis animi motus sacra actionis, & orationis assiduitate comprimebat, naturalis incendii flammam somno breviori, & cilicio asperitate coercerebat, & nocte, cum lectus, ut decebat Archiepiscopum, mundis, & pretiosis lustratis esset pannis, & operimentis, putarentque alii eum cubare in illo, in oratorio suo permodum habebat secum in cubiculo, ubi ipse quiescebat, amovebat cilicium a dorso, cogebatque invitum Mun flagello cadere utiq; ad sanguinem: ita ut Capellanus corpore nonnumquam delassaretur. Ad lectum autem reverso Capellano, unguibus lacera vit corpus suum: deinde tertiam noctis partem, ut senit ille, qui his intererat, stectendis genibus, & precibus transiegit. Cumque jam nimia corporis fatigatio cogeret captare quietem, humi cubans, capiti lapidem suppositum, tantumque moleste ex veste aspera, & copia vermium pensent, ut somnus tenuissimus affigeret potius, quam recrearet. Tectis horum, & relator fuit venerabilis Robertus Morienensis, ejus Capellanus, qui omnia vel ab eo didicit, vel suis oculis vidit, quæ neminem præter illum scire voluit. Is enim promiserat ei, se nihil horum dicturum ulli homini, donec ipse superesset. Idem testatus est, sanctum virum ab eo die, quo Episcopus ordinatus est, nulum protermisisset diem, quo non quinquies, vel quater, aut certè ter, die quolibet graviter flagellaretur.

Nec cumulo plura Sanctorum exempla. Ex prædictis hunc in modum argumentari licet. Silicite suscipiuntur, & sustinentur disciplina ab aliis seve hostibus ex odio, seu fratibus, & amicis ex charitate inflata: nihil cause est, cur non debeant licite cæderi, quis homo ultro suscipit, & ipse sibi ultro incutit. Dum manus carnificis, inquit *Petrus Damianus*, resellens Monachum quemdam disciplinarum calumniam oreter *epist. ad Petrum Monachum*, nunc ab infligendo Martyribus verberibus cessat, quid obest, si sancta devotio ipsa sibi met, unde SS. Martyribus particeps fieri mereatur, exhibeat? Nam cum spontè me propriis manibus ante conspectum Dei verbero, devotionis ingenue desiderium, si carnifex accurret, promptus ostendo. Quia si pro amore Christi tam dulcis est mihi poena, cum deest, quo susciperetur animo, si persequor offerret? Vellem pro Christo subire martyrium, non habeo, cessante studio, facultatem, ipse me verberibus atterens ostendo saltem ferventis animi voluntatem. Enim verò si me persequor allidere, ipse me verberarem, quia verberandum me ultroque exhiberem. Nam si soleret scriptura discitur, ipse Rex Martyrum Christus, non solum a Juda fed etiam a Patre, & a semetipso quoque traditus invenitur. Nam de patre dicit Apostolus: qui proprio filio non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum. De filio autem alibi: qui dilexit, inquit, me, & tradidit semetipsum pro me. Sive ergo me propria manus affligat, sive carnifex idem infligat, ego speciatim hujus examinationis auctor existo, qui me ad examinandum ultroque offero. Præterea, quia tympanum est pellis atida, ille (juxta prophetam) in tympano Dominum veraciter laudat, qui confectum jejuniis corpus per disciplinam verberat. *Hæc Damianus.*

Quæ non tantum probant disciplinas propriis manibus licite suscipi ob defectum persecutoris sed etiam absolute ostendunt, ab ipso homine peragi posse, licet forte non deessent amici, quorum opera hac in poena infligenda uti liceret.

DISCIPLINÆ COELITUS INFLICTÆ.

Vide infra Tit. Particularem.

DISCIPLINÆ FRUCTUS.

IMPRIMIS CASTITATEM TUERTUR, ET CARNIS TENTATIONES SUPERT.

De S. Birgitta legitur. *In vita ipsius*, quod cum filiam haberet Catharinam, quæ frequentes maligni spiritus insultus sustinebat, qui eam ad libidinem provocabat, illam virgis cedere jussit, ut a tentatione carnis, qua infestabatur, liberaretur, habereque ea medicina salutarem effectum, *Surtius Tom. 6.*

Sed de Edmundo Cantuariensi Episcopo proditum reperitur, quod cum esset castitatis amantissimus, fornicationis spiritus excita verit filiam hospitiæ illius, quæ omni, qua potuit via eum ad illicita pertrahere conabatur, & ad nefarios amplexus invitare. Ille verò eam ceu pestem fugiebat, ac verbis etiam durioribus increpabat. Sed per se ipse illa importune, neque quidquam remittebat de sua improbitate. Verum, castissimus Episcopus fecit revolvens, quomodo tandem illius libidinem comprimeret, & carnis illecebros commoda ratione sedaret: tempus ei præfigit, quo ad se venire debeat, [periculosa quidem erat medicina, neque temerè imitanda, nisi obfirmato adversus omnes carnis insulsi] diffimulat vultu ad blanditiam composito, quasi tandem aliquando ejus importunitate expugnaretur. Illa compositi se voti futuram sperat, accurrit computa, ut facilius oculos ejus, quem deperibat, & ad effectum alliceret, colloquia misceret rebus suis. Annuit dicenti iste, & jam ad ea, quæ desiderabat, se componit, insinuat. Itaque verberum detrahit exultabunda, & quasi victoriam sibi spondet post tot tentationum pugnas. Verum iste nudam jam apprehendit, & virga, quam occultaverat, ejus dorsum insigniter multat, fugit ut stultitia in corde ipsius colligata, oculus virga disciplinæ ferretur. Igitur male excepta, fugit cum quem tam perditè amaverat, tantumque virgæ istius flagellum profecit, ut nunquam deinceps, istiusmodi tentatio animum illius pulsaret. *Surt. in vita.*

Ex Græcis vero, ne quis illos hanc ignorasse medicinam arbitretur, habemus Helychium presbyterum, qui floruit anno Christi 490. ut constat ex Epitome Bibliothecæ Gesnerianæ *Hic sermone de temperantia Centur. prima cap. 33.* Latine redita à Joanne Pico, jubet, & fadent, carnem rebellem, serpenteque libidinis spiritum, pro modo delicti, flagellis, & pugnis acerrimè cædi, velut servum fugitivum multo plenum (verba ipsius adfero, in dorso flagellis obnoxio, ne dominum trahet ut cauponem, &c.

Ex alio Græcorum libro cui nomen *Narthesor*, quia vitas Patrum comprehendat, notavit hanc historiam *Gabr. Archiepiscopi Philadelphus*, in commentario suo de 7. Sacramentis. Frater quidam, ait, rebus mortalibus relicti, habitabat in monte Nitria: Cujus cella vicina erat cella alterius fratris, quem quotidie peccata sua deplorantem audiebat: cumque die quodam lachrymas elicere non posset, sic se compellabat: Non fles miser? non lamentaris? Crede mihi, si flere velis, ego lachrymas excutiam, arreptoque flagello, & viminibus contexto, tandiu se verberabat, quoad præ doloris magnitudine, oculi copioso maderent sletu. *Refert. lac. Grets ferus. l. 1. Apolog. tici pro disciplinis, c. 13.*

Videatur *Climachus gradus 5. Ag. 27.* ubi mos faciendarum disciplinarum in Ecclesia Græca, clarè clucet.

EXEMPLA RELIGIOSORUM ORDINUM.

Qui delinquentibus disciplinas per alios irrogandas decernunt.

Urget *Petrus Damianus* Monachum illum, qui disciplinas improbatas, & traducebat, exemplo religiosorum ordinum: Dic, inquit, obsecro frater, ut cum pace tua loquar, detestaris illas, quæ ex more sunt in Capitulis disciplinas? Damna fortassis & hoc, quod sæpe Fratris de levi quilibet offensione confessio vicinas forasse, vel ut multum, quinquagenas verberum plagas subire præcipimus? sed quia disciplina ad tolerandum leves sunt, & exiguae, quæ inter fratres regulariter assuetæ, per spicuum est, quia non atroxas, non reprehendunt, ne contra comenum sancti Ordinis consuetudinem venire videatis.

Hæc Damianus, convenienter regulæ S. Benedicti, quam & ipse sequebatur: multique alii in occidente Monachi amplexi sunt. Sic enim præcipit S. Benedictus *Cap. 28. Regula.* Si quis *L. B. Theat. vit. Human. Tom. II.*

frater frequenter correptus pro qualibet culpa, si etiam excommunicatus non emendaverit, acrior ei accedat correptio, id est, ut verberum vindicta in eum procedat, quod si nec ita correxerit: aut forte, quod absit, in superbiam elatus, etiam defendere voluerit opera sua, tunc Abbas faciat, quod sapiens medicus: si exhibuit fomenta, si unguenta adhortationum, & medicamina divinarum scripturarum, si ad ultimum usum omnem communicationis, vel plagas virgarum, etiam si viderit nihil prævalere suam industriam: adhibeat etiam, quod majus est, suam, & omnium fratrum pro eo orationem.

*Idorus in Regula Monachorum, Cap. 17. Hæc*, & his similia juxta arbitrium patris diuturna excommunicatione purganda sunt, & flagellis emendanda, ut qui gravius peccasse noscuntur, acriore severitate coerceantur, *Cassianus quoque l. 4. Instit. cap. 16.* dicit quadam esse peccata, quæ plagis, vel expulsiōne purgantur.

Alibi S. *Benedictus*, Omnis ætas, vel intellectus proprias debet habere mensuras. Ideoque quoties pueri, vel adolecentes atate, aut qui minus intelligere possunt, quanta poena fit excommunicationis, hi tales, dum delinquant, aut juvenis nimis affligantur, aut acerbis verberibus coerceantur, ut sanentur. *Idorus.* In minore ætate constituti non sunt coercendi sententia excommunicationis, sed pro qualitate negligentia congruis affligendi sunt plagis, ut quos atatis infirmitas a culpa non revocet. flagelli disciplina compeecat. Et sæpe in Regula S. Benedicti fit mentio regularis disciplinæ, quæ ob errata infligitur, potissimum ætate minus provecitis.

Crebrò item Religionum Antifites ad disciplinæ remedium confugerunt, quando vehementia tentationum salutem aliquid in discrimen adductam videbant. De S. Benedicto *D. Gregor. lib. 2. Dial. cap. 5.* In uno ex his Monasterijs, quæ circumquaque construxerat, quidam Monachus erat, qui adorationem stare non poterat: sed mox, ut se fratres ad studium orationem inclinabant, ipse egrediebatur foras, & mente vaga terrena aliqua, & transitoria agebat. Cumque ab Abbate vago sæpius fuisset admonitus, ad virum Dei deductum est: qui ipse quoque stultitiam ejus vehementer increpavit, & ad monasterium reversus vix duobus diebus viri Dei admonitionem tenuit. Nam die tertia ad usum proprium reversus, vagari tempore orationis cepit. Quod cum servo Dei ab eodem monasterii Patre, quem constituerat, nuntiatum fuisset, dixit: Ego venio, cumque per memetipsum emendo. Cumque viri Dei venisset ad idem monasterium, & constituta hora, expleta psalmodia, sese Fratres in orationem dedissent, asperxit, quod eundem monachum, qui in oratione manere non potuit, quidam niger puerulus per vestimenti fibriam foras traheret. Tunc eidem Patri monasterii Pompejanum nomine, & Mauro Dei famulo secreta dicit: Nunquid non aspicias, quis est, qui istum monachum foras trahit? Qui respondentes dixerunt: Non: Quibus ait: Oremus, ut vos etiam videatis, quem iste monachus sequitur, Cuique per biduum esset oratum, Maurus monachus vidit: Pompejanus verò ejusdem monasterii Patre videre non potuit. Die igitur alia, expleta oratione, viri Dei oratorum egressus, stantem foris monachum reperit, quem pro cæcitate cordis sui virga percussit. Qui ex illo die nil persuasionis ulterius a nigro jam puerulo pertulit, sed ad orationis studium immobilis permanit, sicque antiquus hostis dominari non ausus est in ejus cogitatione, ac si ipso percussus fuisset ex verberibus.

Simile quid refert *Petrus Damianus in vita S. Dominici Lovicenti.* Quidam frater erat, qui sæpe vagabundus egredi de cella tentaverat, quem Joannes Prior cremi, prout dignum erat, prius austerè corripuit, deinde in sua præsentia vapulare præcepit: Cuique jubente Magistro se cepisset induere, superbe loquutus est: quem rursus Magister exui, rursus præcepit verberari. Sed adhuc etiam se vestire incipiens, superbum quid efflare non cessavit: sic tertio, sic quarto, & si ritè tenso, usque sexies verberatus est, nec emendatus. Exutus enim, & reindutus, humilia respondere non potuit, septima verò vice flagellatus, eum se cepisset induere: clara statim voce clamavit, dicens: Ecce diabolus abiit, ecce nequissimus cordis mei habitator aufugit, meque nexibus, quibus adstringebat, effraçit, liberum reliquit. Jam jam domino, ac magistro meo libenter obtemporo, ejusque me subdendum legibus per omnia reprobem. Hoc modo frater ille ad humilitatis custodiam rediit, & in cellula jugiter perseverans, de cætero irreprehensibiliter vixit.

Ab hoc exemplo non multum abire illud proditum à *Theod. in vita S. Dominici* parentis prædicatoris, l. 3. c. 2. Quidam frater exiis, quos Converterlos vocant, tum deprehensus fuit utilè panum absque superioris permissu accepisse. Eum magnus Pater

Reginaldus acriter in Fratrum Conventu castigavit, & pan- A nam coram fratribus excusit. Sed misero illo murmurante, nec suam culpam agnoscente, neque ad penitentiam submittere se volente, vir Dei Reginaldus praecepit fratribus, ut eum, ad Virgarum accipiendam castigationem mox apparent: cre- ditque in eorum luminibus, cum lacrymis ait, Domine Je- su Christe, qui famulo tuo Benedicto eam praestitisti virtu- tem, ut a monacho suo virgarum ictibus pelleret demonem: da quaesumus, ut hujus castigationis vi ab anima fratris hujus demoniaca tentatio profugeret. Caeidit autem vir sanctus tam severe illum fratrem, ut ejus plagis frater ad lacrymas pro- vocaretur, neque id frustra. Nam compunctus animo fra- ter, lacrymans dixit: Gratias tibi ago, Pater, nam revera a me diabolum expulisti. Pespique enim sensi a renibus meis ser- pentem exire. Is frater, postea proficiens, bonus, & humilis effectus est.

Alius frater jam fugam meditans, deprehensus coram ma- gno Patre Reginaldo Bononiae, in domum Capitularem ad- ductus est. Fatebatur autem culpam suam, & ad virgarum ex- cipiendos ictus se humiliabat. Porro vir Dei graviter illum caedens, ait: Abscede, Sathan, Vetenisque ad fratres, Ora- B te, inquit, fratres, simul & precibus, & verberibus volens abigere demonem. Cumque diu sic faceret, exclamavit fra- ter. Audi me, pater. Et ille: Quid vis, inquit, fili? Res- pondit ille: Plane jam recessit diabolus, & ego tibi stabilita- tem promitto. Latantur fratres, & ille permansit in arrepto insituito constans.

De Richardo Rege Angliae haec commemorat Robertus de Monte, Sigeberti Continuator ad ann. Christi 1175. Qua hu- militate sepulchrum B. Martyris Thomae viderit, notan- dum est. Ut autem vidit ecclesiam Cantuariensem, desiliens equo, veste lanea, & nudis pedibus, pedes usque ad illam per paludes, & acuta saxa cum summa devotione pererit in oratione ad sepulchrum gloriosi Martyris, in lacrymis tam devotus exiit, ut videntes ad lacrymas cogeret. Feria sexta illuc venerat, & inpransus tota nocte ibi vigilavit. Mane autem factus, in Capitulis monachorum pergens, subdidit se verberibus eorum imitatus redemptorem, qui dorsum suum dedit ad flagella. Sed ille fecit propter peccata nostra: iste propter propria.

Nec Religiosorum duntaxat, sed & sacerdotem Capitulis hunc disciplinarum morem in usu fuisse testatur illustrissimum C exemplum a Thoma Crani ipsatenfi his verbis proditum: Soler- tissimum quandam in Rhemenfi ecclesia Decanum, genere Ang- licum, ab eis qui vitam cognoverunt, audivimus fuisse: qui Canonicos suos pro excessibus viriliter corripuit. Accidit au- tem ejus tempore, ut venerabilis, & Deo dignus Albertus Leodienfis Episcopus, frater ducis Brabantiae, ab Imperato- re Henrico, exul ab imperio pelleretur, & a militibus ejus juxta Remensem urbem pro justitia dolentissimè necaretur. Ad- cibus exequias, cum venerabilis Rotardus, ex regali genere or- tus, tunc quidem archidiaconus Rhemenfis, sed in Cathala- no praesul electus, sine nuptiali veste cum multa turba nobilium interesset: sepulcro facto eadavere in choro Cathedralis eccle- siae, ut dicebat. Decanus omnes Canonicos; nec non, & ipsum Cathalaunensem electum ad Capitulum convocavit. Residen- tibus ergo cunctis, dixit Decanus electo. Nondum adhuc, ut credo, archidiaconum, aut canoniam resignastis, Cui electus. Nondum, inquit. Surgite ergo ait Decanus, & satisfaciatis ec- clesiae, & dorsum ad disciplinam coram fratribus praeparate; eo quod sine veste nuptiali chorum cum canonicis contra regu- D lam introissi. Nec mora, furgens, & procubens electus, ves- tes exuit, & a manu Decani validissimam disciplinam accepit, qua accepta, electus vestibus reindutus, erexit se, & Decano, cum maxima oris gratia coram omnibus dixit: Gratias ago Deo, & patronae Rhemenfis ecclesiae, ejus piissimae genitrici, quod te talem hic in regimine derelinquo. Hinc magis diligam locum istum, & in caede ista dignam severitatis memoriam venerabor. Haec dicens: Archidiaconum, & canoniam resignavit, & in se verificavit illud vulgare proverbium, quanto caput altius, tanto collum mollius. Mirè enim decet nobilitatis celsitudi- nem humilitatis mansuetudine remolliri. Ergo quantum in re narrata concilio, non minus in correcto exemplum virtutis re- linquitur, quam in Praelato constantia praefecerat correntis, dum nobilis, & electus in praesulem, correctionem praevalem- dam parva, cum patientia, & humilitate sustinuit: & ille etiam in tanto viro inultum ire non pertulit, quod non corre- ctum, aliis in iunam futurum praevideat.

Mirum & illud, quod idem Auditor litteris mandavit de Hugone Victorino, l. 2. apud e. 16. n. 5. Apud S. Victorem Pari-

sis, in monasterio Canonicorum regularium; magister Hugo Canonicus fuit: qui secundum Augustinum, id est, secundum ab Augustino in scientia dictus est. Qui, etsi vitae valde laudabilis fuerit, in hoc tamen minus perfectè fecit, quod disciplinas in secreto, vel in Capitulo cum aliis, pro quotidianis excessibus non accipit. Habebat enim, ut mihi dictum est, carnem te- neritiam, & nimis à pueritia delicatam, quia ergo naturam, vel consuetudinem potius minus bonam in se virtutis exerci- tio non evicit, audi, quid eum inde fulminare contigerit. Ad extrema veniens, à quodam concanone suo, qui eum in vita valde dilexerat, adjuratus est, quatenus ei post obitum appare- ret: Libenter inquit, si hoc mihi per vitam, & mortis Dominum concedatur. His conditionibus mediis magister Hugo desun- gitur, nec multo post redit ad socium praesolantem, dicens: Ecce ego, quare quodvis, morari non possum. Tunc ille, etsi cum timore, non tamen modicè gratulatus, quomodo, inquit, dilectissime, tibi est? Bene ait, nunc mihi est; sed qua, dum viverem, accipere renui discipulum, vis ullus demonum in inferno remansit, qui non mihi istum validum dederit ad pur- gatorium transfenti.

Addamus hoc coronidis loco. Tentationes, & infestationes Dæmonis plerumque verberibus, & disciplinis fuisse propulsa- tas. Tria jam exempla persensimus. Accipe & istud de Ca- tharina filia S. Birgittae, quae haec in ejus vita, Cap. 4. Tom. 2. Sur- Non diu post horrore non nihil cepit insolitum vivendi mo- dum, & memor libertatis pristinae, multum anxie rogavit ma- trem, ut liceret ipsi redire in Svediam. Sentit sancta mater ejus, tentatione inimici id fieri, & ad Christum se convertit, ut preces ei funderet. Qui ei indicavit obesse Eucharistiam, & eam admo- neri voluit, ut à matre non discederet. Hoc ut illa percepit, sub- misit se quidem humiliter divinae voluntati: nec tamen cessabat tortuosus serpens ei ob animi oculos representare natalis soli delicias, & licet eas ratione, & voluntate respueret, tamen cum ei essent molestae, & importunae Sathanae vexationes, à matre sibi petiti adhiberi remedium. Et illa, quae jam ejusmodi ten- tationes victrix superasset, opportuno filiae carnali adhuc af- fectione laboranti remedium apposuit, molestum sancti carni, & sanguini, sed quod ipsa quoque Catharina summo opere appet- ret. Curavit enim cum aliquoties virgini cadi, donec omnis illa tentatio instar fumi evanuit. Non potuit superbus demon tantam ferre humilitatem, sed tanquam ipse esset flagellatus, cum ignominia aufugit.

Fuerunt etiam disciplina, saltem ab aliis inflata, ipsi externo penitentiam foro olim in usu, quod ex his duobus exemplis discas, in Concilio Cuyaensii Diocesanos Ovetensis, celebrato sub Ferdinando Magnae Hispaniae rege, Ann. Christi M. L. hujusmodi sanctio edita est: Nullus Christianus cum Judaicis in una domo maneat, nec cum eis cibum sumat; si quis autem hanc nostram constitutionem fregerit, per septem dies penitentiam agat. Quòd si penitere noluerit, si maior persona fuerit, per annum integrum communione careat: si inferior persona fuerit, centum flagella accipiat.

GONFRIDUS III. Lotharingae dux publicè flagellorum pen- tentiam se subiecit, cum culpa illius templum Deiparae Virgi- nis in urbe Verdunensi perisset incendio, an. Christi 104. de quo haec Lamb. Sebassnaburgensis: Post modicum facti in tantu eum penituit, ut publicè se verberari faceret, capillos suos, ut tonderetur, multa pecunia redimeret, sumptus ad readifica- dam Ecclesiam daret; & in opere camentario per seipsum ple- rumque vilis mancipii ministerio sanctus deserviret.

De Salomone haec scribit Abul. l. Reg. c. 7. 13. ex Hebraeo- rum traditione, haud scio an fabulosa. Hebraei autem, Salomo- nem venisse in templum, quod ipse edificaverat, cum quinque virgibus, quarum quatuor tradidit legisperitis, ut verberaretur (cum quinta se ipse caecidit) ab illis pro penitentia. Haec tamen non probat Abulenensis. Utrumque sit, si figmentum est de Salomo- ne, id tamen à Judaeis recentioribus consuetum videtur ex more, & usu eorum, qui apud Hebraeos posteriores malè commissis publicis penitentibus expiabant. Et notum est, Judaeorum quo- dam asperitiam vitam duxisset etiam illos, quos salvalor noster toties hypocrisitarum cognomento affecit, & gravissimis dictis reprehendit; Pharisaeos, namque de quibus haec Epiph. her. 16. Afferes sibi concinnabam, aliquid spithamez unius longitudine, in quibus seipos vespri collocarent; ut si forte obruisset som- nus, is in terram decideret, si que à somno iterum ad erationem excitaretur, & in somnum, quoad fieri posset, vitam ageret. Alii vero ferupulos, & calculos colligebat, eosque sibi ipsis subster- nebant, ut ab iis compuncti, graviore somno nunquam conso- pientur, sed ad vigilandum se ipsos cogent. Quidam verò etiam spinas velut stratum habebant.

DISCIPLINAE, AC POENITENTIAE opera Sponte suscepta.

Miranda passim occurrunt penitentiae opera, quibus Sancti corpora sua voluntarie Christi, retrunque coelestium amore affluerunt, & macerantur: quae si omnia in unum colligeren- tur, non unum, sed plura volumina conscribenda essent omnis aliis, tantum exempla quadam afferam de castigatione corpo- ris per cilicium, & ferrum.

De Edmundo Cantuariensi Archiepiscopo haec memoriz mandata legitimus, in vita ejus cap. 9. Tom. 6. Suarii. Post- quam ex adolescentiae annis excessit, crescente cum aetate corporis robore, crevit etiam invisibilis militia pugna. Quam- obrem non contentus ille communibus ciliciis, quibus ma- ter eum à teneris annis uti voluit, novum cilicii genus effinxit, quo carnem suam non tam domare, quam excruciare studuit: quod genus & praeis incognitum, & recentioribus incom- pertum puo. Habebat cilicium non ex tenuibus pilis, ut affo- let, con- xum, sed ex chordulis quibusdam, instar retis multa densitate inter se confectis, & intricatis confectum: cui multi inerat noduli, hanc eam propè intolerabiles. Ab ante- riori parte pedibus, funiculis à capite usque ad fimbrias hinc inde affusus confectum: quae se fiebat, ut ejus noduli corpori arctius apprimenterent, & majores ei cruciatu afferrent. Nec tam in hoc tormenti genere ille contentus, aliud addidit, ma- joris etiam admiratione dignum. Ut enim ex perpetua cilicii ejus compunctione corpus doleret acutus, sine ex equorum pilis triplicato ita illud contrinxit, ut à scapulis usque ad renes cretè ambitu funis duceretur, & infima parte tanta vi adstrin- gerebatur, ut vix corpus inflectere, aut inflexum erigere posset. Et quae interdum manus, & collum, ne homines adverterent, ea ratione affligere non potuit, noctibus cilicio ea affligebat. Addebat etiam femoralia cilicia, & caligas aequè cilicias, quibus affligere utebatur cum lorica illa, quam mater ei reli- querat, duplicia de manu Domini recepturus, pro duplici martyrio, quo se ipse ultro affecit. Porro in Adventu, & Quinquagesima plumbeam quandam vestem induit, & durum corium, atque nodosum, & ad dolores corporis augmen- tandos, pluribus locis corpus suum funibus contrinxit, ne anima ejus peccatorum funibus constingerent. Vide de hoc cilicio Sancti Edmundi Matth. Pharis. in sua historia fol. 668.

Quale porro miraculum in cilicio sancti hujus praesulis acci- derit, sic narrat eadem historia Cap. 16. Quidam, ejus cubi- cularius cilicium, & femoralia cilicia, quae usu diuturno con- triverat, ab eo comburenda accepit. Erile quidem misit ea in ignem, sed ignis lambens ea, consumere non potuit, tanquam vereretur facerlegii notam sibi insumtum, si laederet ea, quae beati viri carnem attigissent. Foibelm. scriptor vitae S. Bernard. de eodem Lib. 1. Multo tempore, & quamdium occultum esse potuit, cilicio ad car- nem usque est.

Idem fecit S. Theodosius Conobiarcha, qui Comiti Orientis viro, ut strenuissimo, ita & religiosissimo adversus Persas arma moturo cilicium proprium, quod induebatur, dedit: quod quidem cum Dux accepisset, & induisset, & confluxa aggressus esset certamina, paulò post victor rediit. In vita S. Theodos. som. 1. Surii.

WILLELMUS Archiepiscopus Bituricensis asperitimo cilicio terebat corpus. Vide Foibelm. Tom. 1. Surii.

De Simone Seytle haec Theodoret. in historia religiosa.

Cum alii binis quibusque diebus cibum sumerent, hic certè D totam hebdomadam jejunus, idque invitum monasterii Prae- fectis, dumque omnem excedere dicentibus, peragebat. Au- divi plerumque gregis illius ducem narantem, quod asperitimo sine ex palmarum foliis contexto, nudos lumbos cingebat, atque ita confringebat, ut omnem illam corporis partem, quam premebat, dilaceraret, affidensque cruor maneret ab ulcere. Quem, cum quidam vidisset, undenam ille cruor esset, rogavit, quomodo respondente, manibus violenter illatit causam edidicisti, quam, cum praefectus etiam accepisset, confessum & jurgis, & precibus sevitiam illam accusans, fecit quidem, ut vinculum illud deponeret: verum ut ulceri remedium aliquid adhiberet, persuadere non potuit.

De eodem jam in columna degente: Primis temporibus stans psallere consueverat: mox cum propter incediam artenuatum corpus stare amplius non posset, divinum officium sedens celebrabat: deinde, absumpso penitus, extintitque corporis robore, humi semimortuus jacebat. Cum verò supra colum-

nam esset, descendere quidem volebat: sed, ut stare posset, aliam machinatus est artem. Nam trabe columnae alligata, illis E fimbriis annexus quadraginta dies exegit: tandem favente Spi- ritus sancti gratia, ne trabis quidem ulsus est adminiculo, sed suis fretus viribus, quadraginta dies jejunus stetit.

Fertur etiam, quod continuè stando, pedum ejus alter usque contraxit, ex quo multa sanies affluere scateret videretur. Ve- rum nihil horum ab infirmitate deterret: sed acquiescente animo fert, quaecumque sibi & sponte sua, & se invito obtingunt, omnia enim invicta patientia vincit. Hoc sanè ulcus olim ostendere cuidam coactus est hac de causa, venerat quidam ab Arabene urbe vir sanè egregius, & ad Christi ministerium assumptus: qui, cum montis illius verticem ascendisset; dic mi- hi, inquit, per illam quæso veritatem, quae humanum genus ad se convertit, esse homo, an incorporea natura? Quam haec interrogationem cum adstantes molles ferrent, justo omni- bus silentio: Cur me interrogas ait. Quoniam, inquit, una omni- um voce audio te: quod fave proprium hominis est, neque comedere, neque dormire: quod, si verum est, miror certè, unde vivas? scalam columnæ primum admovere illum, mox ascendere, ac manibus explorare jubet. Qui dextra per infer- riores cilicii partes inspicit, non pedes tantum sed molestissi- mum ulcus illud palpabat, quod invento, illius magnitudine stupefactus, auditoque, quod cibum etiam quandoque sum- meret, descendit illic, & cum me convenisset, omnia narravit.

His adde S. Hospitium, virum magne abstinentiae, & probabilis vitae, inquit Paul. Diacon. l. 5. de gest. Longob. cap. 1. qui contractus carnem catenis ferreis, induto desuper cilicio, solo pane in cibo cum paucis dactylis utebatur. In diebus au- tem Quadragesimae radicibus herbarum Aegyptiorum, quibus Eremitae utuntur, exhibentibus sibi negotiatoribus alcebat. Per hunc Dominus magnas virtutes operari dignatus est, quae scripta habentur in libris venerabilis viri Gregorii Turonensis Episcopi.

Quam Theodosius Anachoreta severus in se fuerit, docet his verbis Theodoretus in Historia Religiosa. De ejus quidem à cibo abstinentia, & quomodo humi cubaret, & cilicio in- duceretur, supervacaneum est dicere, quae, quae vident disci- pulos, & sodales, & in eis eandem certum videndi formam. Haec tamen ille insigniter persequebatur, ut qui seipsum certan- tibus exemplar proponeret. His autem adiacebat ferreum onus collo, & lumbis, & ambabus manibus. Porro autem G gestabat quoque comam fortidam, & quae ad ipsos usque pe- des pertinebat, & ulterius etiam progrediebatur, & ita ead- dem lumbis ejus alligata.

De Jacobo eisdem vitae Eremitae cultore idem Theodoret. qui Jacobum familiariter noverat, Manu immissa intra ves- item, tentabam ejus dorsum moderate abstergere: nunc vidi magnam ferri pondus, quod & lumbos alligabat, & collum. Jam verò aliae quoque catenae à circulo, qui erat circa collum, duae quidem ante, duae verò pone, ad inferiorem circulum obliquè pertinentes, & literæ X. figuram efficientes, ante, & pone duos circulos colligebant. Jam verò manus quoque inter- rior circa cubitos talia quoque alia habebant vincula. Cum ergo apex illi onus ponderis multorum talentorum, obsecrari, ut opem ferret corpori laboranti; quòd non poterat simul ferre & onera voluntaria, & involuntaria agritudinem.

Primus amictus S. Lamberti Episcopi, & Martyris erat Sac- cus cilicinus; conabatur enim corpus humiliter in terris, ut anima posset in caelis exaltari. Tom. 5. Surii.

ELEAZARUS Comes Confessor; in Quadragesima nodosa chordula fortiter stringebat nudum corpus, adeo ut à facia H carne sanguinem exprimeret, & totam faciem pallor obtineret. Cilicium ad nudum corpus habuit sub vestibus pretiosis, & in eo saepe etiam dormivit. Tom. 5. Surii.

In vita S. Burchardi in praebulis ad lib. Decretorum, ab ejus temporibus scriptore haec ponuntur: Habuit ferus Dei quoddam scrimium, quod nullus nostrum aliquando aperitum vidit: hujus quidem clavum forori commisit, ut quid quid invenisset, in memoriam, & dilectionem vitae suae haberet. Qua statim post obitum fratris, quibusdam convocatis ex nostris, dicta illius narravit, & tunc scrimium aperuit. Invenimus autem in eo cilicium histissimum, & catenam ferream ex una parte quasi ex usu contritam. Quod ut vidimus, primum contra Dei famulum saepe nos negligenter deliquisse, tuncis peccatoribus committere doluimus. Deinde ejus felices actus apud Deum ita tectos, & abscondos dignè admirantes, gratiarum actione Deo nostro non sine lacrymis pro ejus vita retilimus. De



A PROCESSIONES CUM DISCIPLINIS, SEU Corporum diverberationibus.

Primum locum teneant illa proceffiones, quas Sigon. lib. 3. de Ephe. Bononiens. An. Christi M.C.C. LX. Eleganter his verbis depingit: Tertium inde librum ab insigni admodum, & valde memorabili re aufpicamur, quae non solum tum, cum accidit, magnitudine sua omnium in se oculos, mentesque convertit, sed etiam ad posterius exemplum honestae imitationis transiit. Hoc fuit singulare, atque ad id usque temporis inaudium religionis studium, subito in pectoribus. Itatorum, quasi quoddam repentinum incendium excitatum; ut se passim verberibus suorum in expiationem flagitiorum afficerent. Nemo autem existimet hos eos esse, qui flagellantes dicti, pro hereticis damnati sunt. Nam illi aliquot annis post emerferunt, sedente Gregorio X.

Initium igitur hujus rei à Perusinis est introductum. Quippe eremita quidam vir spectatae sanctitatis, spiritu divino inspiratus ad populum dicitur processisse, cumque Dei nomine monuisse, nisi ad penitentiam se conferent, ac supplices pacem ejus, & misericordiam postularent, fore ut brevi tempore eorum in sedem infederit, ut nulla interposita mora, praecipua eremita, tanquam à Deo missa, exhauserint. Etenim senescente jam autumno, viri, feminaeque omnis aetatis, ordinisque replete corpora, perinde, ac re composita, usque ad umbilicum nudarunt, ac se, sumptis ad id loris, caedere per urbem instructo agmine incedentes, ceperunt: sanctam Virginem, ut sibi à Filio salutem impetraret, summis clamoribus obsecrantes, atque interim verberibus odii positis, pacem inter se mutuis adhibitis oculis facientes.

Inde urbe longo agmine vexilla praeferentes egressi, ad vicina oppida prodierunt; eaque cum ingenti illorum admiratione ingressi in viis, ac templis eandem pietatem exercuerunt. Quare populi illi permoti, & ipsi pariter ejusdem sanctitatis studium adiciverunt; ac se verberantes, ac pacem, & misericordiam ingeminatis vocibus implorantes, ceteratim ad urbes proximas accesserunt. Atque ita ex Tuscia in Marchiam, ex Marchia Romaniam, passim incendii more ca religio transiit: ut singuli populi Episcopis, ac Magistratibus suis praecedentibus, urbes, agroque ca emulacione injecta sustinerent: ut nullius sexus, aetatis, ac conditionis homines essent, quin hujus verberationis participes esse vellent. Ita fiebat, ut passim incondita carmina in Dei, & sacrae Virginis laudes composita canerentur, peccatorum confessiones, vix suppetentibus sacerdotibus ad audiendum celebrarentur; & atque omnino recta, quae jam pridem exoleverat, Christi disciplina revocaretur.

Haec vero religio ex urbe in urbem traducta, cum populos passim, tanquam serpente quodam igne comprehendisset, deinde ab Immolesibus excepta, & quasi per manus Bononiae tradita, civitatem ipsam mirabiliter inflammavit. Itaque & ipsi nudatis se mulctarunt; ipsi divinam opem suppliciter poposcerunt: ipsi cum inimicis in gratiam redire, & reliqua pietatis officia, quae caeteri suscipere contenderant, ac demum, manu facta hominum amplius viginti millium, ante diem Festum omnium Sanctorum sub vexillis Mutinam processerunt ibique pie Basilicae S. Geminiani Episcopi visitata, solemnem sui verberationem positis vestibus inierunt.

Inde ea sanctitas ad reliquas subinde urbes translata, ab omnibus, paucis admodum exceptis, recepta est. Caeterum hi homines vulgò Devoti, & hic annus, Generalis devotionis annus est appellatus. Mansit inde in multis civitatibus clara hujus religionis memoria, sacris sodalitatibus, ejus rei monumento, aliquot institutis. Praecipue autem Bononia hoc anno sodalitas inchoata est, quae ab recenti studio, Devotionis societatis est appellata: post ab ipsa erga pauperes hospitalitate adscita, Hospitalis S. Mariae Vita nomen accepit. B. Reinerio Perusino in urbem veniente, ac magna ad rem illam adjuvamenta subministrante: quod nomen eremita illius fuisse existimatur. Quo auctore Devotorum instituta multatio dicitur. Is certe in hunc usque diem propter ea ea sodalitate, cunctoque populo ingenti pietatis studio celebratur.

De hoc ipso disciplinarum usu, & studio, non autem de flagellantibus haereticis accipienda sunt, quae leguntur in Chronico Augustensi, Anno Domini M. CC. LX. Et apud Siffidium Presbyterum Misinensem l. 2. Epitom. anno M. CC. LXI. Et in libro, qui Compilatio Chronologica inscribitur, l. 4. Editio. Vrsif. pag. 613. Et in Chron. Monachi Padua-

ni anno M. CC. LX. Nam flagellantes sectarii longe postea exorti sunt; ut recte monet Sigonius, & nos etiam suo loco ostendemus.

HARUM PROCESSIONUM Adversarii.

Non defuerunt tamen istis quoque adversarii, & obrectatores super ista penitentia, inquit Monachus Paduanus, repentina, quae ultra etiam fines Italiae per diversas provincias est diffusa, non solum viri mediocres, sed & sapientes non irrationabiliter mirabantur: cogitantes, unde tantus fervoris impetus perveniret: maxime, cum iste modus penitentiae inauditus, non fuisset à summo Pontifice institutus, qui tunc Anagninense sedebat: nec ab alicujus praedicatoris, vel auctoritabilis personae industria, vel facundia persuasus, sed à simplicibus sumptis initium: quorum vestigia pariter docti, & indocti subito sunt secuti: sed revera Spiritus sancti gratia, quae nescit tarda rerum molimina, immò repente, ubi vult, spirat, cor unius hominis sui amoris igne succensio, exemplo illius castro inflammarit.

Ex oblocutoribus, immò ex persecutoribus praecipuus fuit F. Manfredus naturalis filius Friderici Imperatoris; qui inhibuit potenter, inquit Monachus Paduanus, per omnes partes optulensissimi sui regni (Siciliae, & Apuliae) ne aliquis tali schemate penitentiae uteretur, crudeliter mortem transgressoribus comminando. Timebant enim, ne sub forma hujus novitatis, processus possit suae tyrannidis impediri. Promulgavit itaque hoc crudelitatis edictum, non solum in Apulia; sed etiam in Marchia Anconitana, & in magna parte Tusciae, quam sibi jure prelii acquisivisset.

Marchioitem Palavicinus non segnis dicti Principis imitator, tam Cremonae, quam Brixiae, vel Mediolani, & ubicumque potuit suae tyrannidis officium exercere, prohibuit terribiliter fieri solenni penitentiae laudabilem novitatem. Superstiti sunt quippe tyrannidi opera pietatis, & male agentibus omnino sunt lucis opera odiosa. Formidabat enim tyrannus astutus, ne ipse suum amitteret Principatum, si civis divina gratia inspirati redirent ad concordiae unitatem, & partem extrinsecam ad propria revocarent. Gaudium siquidem, & securitas tyrannorum, est discordia civitatum. Non solum autem duo praedicti Principes iniquitatis filii, & magistri renerunt accipere disciplinam: sed etiam quidam alii, qui fideles Ecclesiae videbantur, non cum tanta devotionis efficacia, ut debebant, donum caelestis gratiae perciperent. Multi quippe videntur habere vocem Jacob humilem, & staverunt: sed manus eorum hispidae, & nocivae manibus Esau similes comprobantur.

Altera processio fuit, quam misisset praedicit Lambert. Vanderburgh Decanus, ex Gulielmo Paradiso in Ducibus Sabaudorum, Anno Christi 1397. In qua omnes Abbates, nemine excepto, cuiuscumque esset conditionis, & dignitatis, incedebant. Scribit Gulielmus Paradisus (obiter enim id annotandum hic putavi, ait Lambert, ut qui divinum nobis numen graviter videmus offensum, eam ipsam esse placandi nisi malis nostris immori velimus, viam tandem aliquandam, quam populus hic inivit, ineamus) maximis sub hac tempora Italiae, viciniaeque regiones vexatas fuisse calamitatibus, maximis afflictas miseris; dum gravis hinc pestilentia, subitaque mors, illinc civilia intestinissima exercita odiis, bella, & Ecclesiam sedem deformantia passim grassantur schismata, quae omnia dirus, rubensque cometes, vixque paulo ante faces, magnarum semper calamitatum praenunciae portenderant.

His advertendis ab irato inimicis plagis Deo, iratoque numini propitiando, cum supplicationes in urbibus, oppidisque, & per fora omnia, conciliabulaque essent indicta, immensam mortaliū, civitatis, oppidaque in alba passim veste circumventum, & vicina aduentium loca, videre erat multitudinem, perdulionisque divina arcescebatur, quicumque eorum habitu, caeteris se non aggregasset. Ex panno lineo, albo ea facta vestis, ad imos desubebat pedes, faciemque eodem velabant panno. Nullum, per universam Italiae, Pedemontanumque agrum hominum erat genus, nulla aetas, quae illi penitentiae generi se sponte non obtrinxisset. Incedebant eo, passim, tristi habitu proceres, foeminaeque principes, & reliqua utriusque sexus nobilitas universa: incedebant denique propterea etiam religione, Episcopi, praefules, & reliquis clerus omnis. Neque erat quisquam, qui praecipuum sibi, quid in hoc rerum statu irrogaret, aut ab hoc vitae genere eximi cuperet. Erat quippe in partem commu-

communiquae calamitate per omnium luctus, par quoque a scelere, quibus in se divinum numen iram provocarent, admirabili, & haec usque per Italiam inaudito genere penitentiae deservitio: adeo ut mensibus totis tribus, quibus piis hinc actionibus fuit immoratur, placando certatim omnes odiis, inimicitiaeque positis, cultu, qui inter omnia vilitate notabatur, incumbere, litesque, & forensis strepitus omnis foro eo tempore, tanquam religioso cessarent. Haec Lambertus.

Sarius in Commentario de rebus in orbe gestis, post expositionem Caroli V. mortem in compendio ejus vitae, narrat Mexici in unica supplicatione centum millia esse numerata, qui omnes se flagris concidebant.

Petrus Rauzanus apud Sar. 5. April. scribit in S. Vincentii Confessoris vita, octoginta millia hominum confluisse ad supplicationes, & orationes S. Vincentii, ex quibus decem millia se verberabant, quavis iniqua caeli tempestate.

Cirvel. & ex eo Delvius lib. 6. disquis. mag. hanc narrat historiam: Multis olim annis, Cantabrigiam, totamque Hispaniam Tarraconensem infestabat à veribus fuisse, qui quotannis fructus omnes terrae abstumebant. Miser Cantabri, & Celtiberi ad sedem Apostolicam, petentes consilium, quid facto foret opus. Motus eorum precibus Pontifex Romanus eo misit legatum Episcopum Ostiensem, nomine Gregorium, virum eximia prudentia, & sanctitate. Qui, ut in Hispanias advenit, crebris concionibus populos illos à vitis ad feriam penitentiam perduxit, praesertim publicorum flagitiorum. Postea, instituit fieri proceffiones publicas saevientium in tergo flagellis: indixit aliquot dierum elemosynas, jejunia, praeterea: demum vestitus ornatu Pontificio Missas in altari portalli in ipsis agris dixit, qui magis erant calamitosi: sic fugavit, necavit multitudinem infestorum, adeo ut multis post annis immunes omnino agri fuerint. Solent in his partibus Sancti hujus opem implorare; & consuluntque fuit aliis quoque locis hanc ejus methodum, & exemplum sequi.

Uititate admodum hoc tempore sunt proceffiones cum disciplinis in Italia, Hispania, & alibi; quia & in nostra Germania, illo praesertim die, quo Redemptor noster pro nobis flagellatus est, ac crucifixus; quo multi non modo amorem amoris, sed & verbera verberibus reddere parati, sua terga acriter concidunt, publicis in supplicationibus, quae tunc ad varia templa instituntur; religiosè visentium gratia ce-notaphiorum, quae in memoriam Christi sepulchri excitari solent. Quanto autem pietatis ardore, & contentione hujusmodi flagellatio suscipiatur, norunt, qui spectatores fueres Ingolstadtii, Monachii, Dilingae, Constantiae, Augustae, & ante annos XXVIII. etiam Antwerpiae in Belgio, & alibi; quas omnes proceffiones describere, tametsi descriptione perquam dignas, nimis longum hoc loco foret. Committere tamen non possum, quo minus hic atrox iconisum supplicationis, quo anno superiore, hoc est, M. Joc. V. Augusti Vindelicorum in parateve ad varia urbis templa instituta est. Ut autem in hac relatione non meis verbis, sed ejus, qui vidit, & interfuit, qui ista habet.

Nova supplicatio ad noctem Paraeves. Res in hunc modum instituta est: Ante triennium vir illustri suam cohortem prius in faciem faciens indutam eduxit, cui, signa Christi patientis non pauca in modum statuarum praeferti certis spatiis imperavit. Sodalitatis Marianae manipulus, ad eam pompam invitatus, hoc anno accessit: qui, liberalitate multorum adjuvus, saga numeravit fespurgina, trabales cruces, quae ad Christi exemplum humeris gestarentur, vicinas fenas. Faces ipsi sodales plures centum curarunt, & gestarunt. Ita pro facultate sua Paraeves ad noctem sanam expediti, hoc ordine in publicum processerunt. Primi omnium ex ruffatis sociis corporis Christi, gestarunt argumentum Christi in monte oleatum sanguinem fundantis: trullis igneis à fronte, & tergo quaterms comitantibus, noctemque pellentibus: quibus effigies ad spectabiles lamentabilem speciem obiciebat. Imaginem choros quatuororum puerorum trispe epicedium Christi sentium praecedebat, successit altera statua Christi ad columnam ligati, & à valentibus hinc inde militibus caesi; quam rursus symphonia moesta comitabatur. Hanc insecuti aliquot ex punicantibus, se tam acriter verberabant, ut multus è tergo sanguis sequeretur.

Tertia icon ad eundem modum erat formata, quae Christum à militum crudelitate pro ludibrium coronatum exprimebat.

Quarta Pilatum referebat, qui Christum populo spectandum proposuit. Quinta non figuratam, sed vivam Christi E crucem gestantis agebat personam: quam cum horrore centurio eques prosequeretur, Virgine Matre, & Joanne Christi vestigia legentibus.

Hic finis ruffatae supplicationis. Cujus mox vestigiis attrata sodalitas D. Virginis cum cruce à quatuor sublimata inhaesit; pro qua adolescentens quini, caelum cultu ornat, lamentabile carmen ecineere. Crucem numerus certus terga flagris aculeatis fecantium est insecutus. Mox Vero de cruce reflexum in sinu fovebat examinem filium: neminem rursus Angelorum chorus lugubrem meditabatur, Alter hic ordo terga accerrimè pulsantium.

Tertia, & ultima statua funus Domini representabat, cui pari modo lesium sacram ploravere Angeli quaterni. Quos postrema acies se ferientium premebat: qui adeo immaniter in se animadvertere, ut ex moderatorum praescripto, nondum medio supplicationis spatio perfectò, corpora jam sanguine largissimo inundata tagenda, ne ultra progredirentur, secuta est ultima acies eorum, qui longa serie moles quadrifidas magno pondere, & onere habebant. Quibus D. Virginis figuram pralatum, quod utrinque ceteris gemini principes illustrarunt. Hos è vestigio secuti Praepositi, Barones, Canonici, Patricii, nobiles, alique supra sextum, & vicissim, omnes atrati, & truncis arborum humeris onerati. Nonnulli nudis vestigiis magnam populo pietatem moverunt. Postremum agmen togata, & lineata Muscorum harmonia claudabat. Supplicationem totam cives cum signo salutis maximo numero quique sua civili veste induti auxerunt. A. S. Crucis usque ad Divi Udalrici, & inde per curiam ad Societatis Jesu adven redierunt, unde exierant. Altum ubique omnium silentium, moesti etiam haereticorum multi, sine quod sensu aliquo pietatis tangerentur, sine quod spectaculo non secus, ac inferorum larvæ tenerentur. Nec satis fuit Parthenis sodalibus vias urbis sanguine purpurasse, ultimo praeterea die majoris hebdomadis septena turbae adhuc in arenam, & atream templi descenderunt, ex eorum potissimum numero, qui pridè exclusi, vel choro occinebant, vel alia officia obstant. Haec ille. Audiant, & legant, & imitentur, qui Confessionem Augustanam praesentur, ut tandem emendati ab errore respiciant.

DISCIPLINAE COELITUS INFLICTAE.

In monasterio, quod Clivus Scauri dicitur, quodque B. Gregorius infra Romae mœnia condidit, puer quidam à parentibus, ut Deo deinceps militaret, oblatu est; qui postmodum cum jam adoleveret, de monasterio egressus, ad seculum rediit, & uxoremque sibi inuptis copulavit. Deinde cum jam ad juvenilem aetatem pervenisset, divina sententia repente est percussus in gutture, coepitque ingravescente morbi molestia morti propinquare: tandem male fugitivus, ut ad monasterium reportaretur expetiit, ibique penitentiam de suis pravitatibus, habitumque monachatus accepit. Cumque uxore ejus, cum nonnullis aliis lecto jacentis assisteret, coepit ille graviter genere, ululatus emittere, & tanquam phrenesin patere, inordinata vociferatione garrere. Percontantibus autem eis cur non quiesceret: nonne, inquit, cernitis B. Andream Apostolum, sanctumque Gregorium accerrimis me verberibus flagellantes? Ululans itaque rursus, ac flebilis voces emittens, paululum respirabat, atque dicebat: modò me verbaverunt, quia monasterium dimisi, uxoremque suscepi. Iterumque post fletus, H ac rugitus, ad momentum quiescens agebat: modò me castigaverunt, quia mendicantibus, maxime Scottigenis, nihil dedi, quin immò, quod flagitiosum est, eos frequenter irrisi. Rursus ingemians stridores, & gemitus, afferbat, quoniam sex numeros à quadam vidua pauperula mutuo acccepi, & reddere nolui, quot pedum passibus illa laboravit, dum eos ad me veniendum requireret, toc ego nunciis sanctorum manibus peruli, dum me pariter verberarent. Ut sciant autem, quod non mentior, perenae hora sexta de hoc saeculo migraturus sum. Domi porro tunc sexta feria, nocte vero, qua illucebat dies Dominicus de Ramis palmarum, de lecto, cum his mirantibus, non segnis exiliens, scapulare, atque cilicium, quae iuxta se erant, repente corripuit, moxque Ecclesiam S. Andreae attonitus, ac festinus intravit: ubi strato compositus, adstantibus fratribus ait: Ecce SS. verberibus flagellatus, ita de corpore purificatus egredior sicut ex fonte baptismatis mundus exivi. Inter Missarum igitur sacrosanta solemniam, Dominica, vix rectè passione perlecta, hora, qua praedixerat, Deo spiritum reddidit.

Nudato